

Cesta

Díl devátý: Jedné noci v jednom místě, část 3

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Po událostech prvního příběhu s názvem „Pod padajícím nebem“ se čtveřice v podání Řidič, Manažer, Zpěvačka a Blondýna, ocitli na benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem, Elhapem, prodávčem Dwaynem a mechanikem Eduardem. Vypadá to, že na benzínové pumpě na ně čeká trochu víc, než jen prostoj kvůli opravě jejich vozu (světle modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966). Setkání s automechanikem Eduardem přineslo jedno zásadní poznání a větu, která bude pro následující vývoj, zdá se, poměrně důležitá. Ta věta zní: „Dejte si pozor na emoce.“ Co to asi znamená?

Devátý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Osmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/04/cesta-008.pdf>

Cesta

Díl devátý: Jedné noci v jednom místě, část 3

Martin Štefko

„Za pláč se nemusíš stydět,“ řekla mu tenkrát maminka. Dlouho, už je to velmi dlouho. Kolik mu tenkrát mohlo být? Čtyři roky? Víc určitě ne. Ne, vlastně ne, pět let. Stalo se to jen pár dní po jeho narozeninách. Jel totiž na kole, které dostal jako dárek. Spadl z něj, když jezdil venku před domem. Maminka k němu rychle přiběhla, ale pláč zastavit nedokázala. Nepěkně si podřel kolena. Vypadalo to opravdu ošklivě. Báł se, že už je bude mít takhle škaredé napořád. V ten moment ho ten pohled na vlastní kolena vyděsil ze všeho nejvíc.

Maminka ho ale rychle objala a držela ho, dokud se trochu neuklidnil. A pak mu to řekla.

„Promiň, maminko,“ pověděl nejprve on, celý uslzený. Tvářičky mu napuchly a mamince ho bylo neskutečně líto. Přesně takhle by svého syna nikdy nechtěla vidět, ale právě takový pohled v ní vzbuzoval tolik lásky, že by jí mohla rozdávat zadarmo.

„Za co se omlouváš, miláčku? To se přece může stát každému, že spadne. Já jsem z kola taky padala, než jsem se to pořádně naučila.“

Chlapec zavrtěl hlavou. „To ne proto.“

„Proto se neomlouváš?“ snažila se pochopit maminka.

„Jo.“

„Tak proč se omlouváš?“

„Protože tatínek říkal, že kluci nebrečí. Že to dělají jenom holčičky a poseroutkové.“

„Ale no tak,“ objala svého syna vroucně. „Nesmíš taky všechno tátovi věřit.“ Nikdy o něm nemluvila jako o tatínkovi, vždycky jenom o tátovi nebo o Rogerovi. „Táta nemyslí všechno tak vážně, jak to myslí.“

„On ale nikdy nebrečí.“

„Ne, to asi ne,“ souhlasila maminka posmutněle. „Tvůj tatínek neumí moc dávat najevo city, to je pravda. Ale z toho si nedělej hlavu. I kluci brečí a není na tom vůbec nic špatného. Někdy prostě potřebuješ ulevit. Tam vevnitř,“ ukázala si na prsa, „tě něco moc trápí a ty už to tam nemůžeš udržet. A tak brečíš.“

„Já ale tam uvnitř nic nemám. Já jsem brečel, protože jsem spadnul. Moje nohy jsou...“

„To se zahojí, neboj,“ ujistila ho maminka. „Někdy brečíš proto, že tě něco bolí, to je pravda. Někdy tě to bolí tak, že to vidíš, ale jindy zase tak, že není žádná krev vidět. To je to, když je něco uvnitř a potřebuje to ven.“

„Aha,“ řekl chlapec, ale nevypadal, že si je příliš jistý tím, co vlastně maminka myslí. Chytnul se ale toho podstatného: „Takže nevadí, když brečím a jsem kluk?“

„Ne, zlatíčko, to víš, že to nevadí. Na slzách není nic špatného. Jsou přirozené, jsou dobré. Když chceš plakat, tak prostě plač. Bude ti pak o něco líp.“

„Tak jo,“ pokyvoval chlapec hlavou a tvářil se klidněji. Tomuhle rozuměl a líbilo se mu to. Před chvílí potřeboval plakat, a tak plakal. Teď už to opravdu tak špatné nebylo. Něco ze sebe dostal. I když nohy pořád bolely a ještě bolet měly, protože maminka mu je musela vyčistit kysličníkem, něco v něm se cítilo docela dobře. Nevěděl přesně co, ale měl z toho dobrý pocit.

Manažer stál na okraji malého sídla, které sestávalo z benzínové pumpy, autoservisu, jídelny a tří telefonních sloupů. Ale nedíval se směrem ke skromným a starým budovám, sledoval horizont. Sám netušil, co by tam měl vidět, ale možná to, že nevidí nic, bylo to nejdůležitější.

„Dejte si pozor na vzpomínky, na emoce,“ řekl mu automechanik Eduardo. Manažer se mu chtěl vysmát, jenže sám teď vzpomínal na události, které se staly kdysi dávno. Jako kdyby mechanik otevřel nějaké zavřené dveře jen tím, co řekl.

„Nad čím tak dumáte?“ zeptala se Zpěvačka, která se k němu předala.

„Vidíte?“ neodpověděl na otázku.

„Co bych měla vidět?“ rozhlížela se starší dáma kolem sebe s přivřenýma očima, jako kdyby měla něco opomenout, něco, co už její stařecké oči nejsou schopny zaznamenat.

„I když vás seru, stejně za mnou jdete. Jen pár minut, co jsem vás pořádně vytočil.“

Zpěvaččina ramena poklesla. Šaty se jí nepříjemně lepily na záda, a tak chvíli trvalo, než si spodnička znovu sedla. „To nemůžete pro jednou mlčet a říct něco normálního?“

„Dobře,“ rezignoval Manažer, „o čem byste ráda mluvila?“

„Co tady děláte?“

„Jen tak stojím,“ vzmohl se Manažer na nic neříkající odpověď.

„Abych se vrátila ke svému psaní.“

„No dobře, počkejte,“ zadržel ji Manažer a otočil se. Dívala se na něj očima, které pamatovaly mnoho. Něco se za nimi skrývalo, ale nedokázal přesně pochopit, jestli je to smutek, nebo snad strach. Možná se oba pocity mísily dohromady do takové kombinace, která dávala jejímu výrazu něco navíc. Vlasy už pamatovaly lepší časy, stejně tak i její oblečení, ale ona si nehodlala stěžovat. Tělo ji muselo bolet z toho, jak dlouho jeli autem, ale ani o tom nevzdechla. Ze všeho nejvíc se jí hnusilo tohle místo. Místo, na kterém nikdy nebyla, ale přesto jí vracelo vzpomínky, které podle všeho nepovažovala za šťastné. Dělo se to i Manažerovi. Copak jemu se nevybavila ta jedna vzpomínka z minulosti, ta, která naprosto změnila chápání jeho světa?

„Za pláč se nemusíš stydět,“ řekla tenkrát maminka, ale tím to neskončilo. Tím to tenkrát teprve začalo.

„Hned jsem tady,“ řekl jí a odešel.

„Kam...“ chtěla za ním zavolat, ale nakonec se jen dívala, jak jde k autu, otevírá kufr a něco z něho vytahuje. Nepříliš velký předmět. S brýlemi by možná viděla, ale před lidmi brýle nosit nehodlala. Nikdy. Nehodlala před někým vypadat hloupě nebo... nebo staře.

„Co to máte?“

„Sladkou tyčinku.“

„Honí vás mlsná?“

„Jen se dívejte,“ stoupl si Manažer hned vedle Zpěvačky. „Co před sebou máte? Vidíte něco zajímavého?“

Zpěvačka se chvíli skutečně dívala, jako kdyby stále nemohla vidět něco, co Manažer vidí. „Ne, nic nevidím.“

„Však to je také dobře,“ souhlasil Manažer. „Nic tam není. Písek, kamení, prach, nějaké malé rostlinky, co vystupují ze země. Nic zajímavého. Žádný větší balvan, žádný náznak nory, mraveniště, čehokoli, co by jen trochu naznačovalo život.“

„Chcete říct... Žádní ptáci tu nikde kolem nejsou,“ uvědomila si Zpěvačka najednou. „A ani hmyz.“

„Přesně tak,“ souhlasil Manažer. „Je vedro, že by jeden padl, všichni se dost obstojně potíme, ale ani na jednoho z nás nejdou komáři, nepoletují kolem nás mouchy. Trochu divné, řekl bych.“

Zpěvačka pomalu pokývala hlavou. „Kam tím ale míříte? A na co máte tu tyčinku?“

Čokoládová sladkost se Manažerovi pomalu rozpouštěla pod rukama, a když roztrhl obal, hned se zamazal. Nedbal toho a prsty odlomil zhruba třetinu cukrovinky.

„Vážně netuším, o co vám jde,“ vrtěla hlavou Zpěvačka.

„Jen se dívejte před sebe. Víc po vás nechci.“

Zpěvačka se tvářila, jako že jí Manažer svými návrhy docela otravuje, ale podvolila se a dívala se před sebe.

„Připravená?“

„Jak mám být připravená, když nevím na co?!“

„Jenom se dívejte.“

„Dívám se,“ procedila Zpěvačka nervózně.

Stáli tak blízko vedle sebe, že se navzájem dotýkali pažemi, které měli svěřené u těla. Manažer se zničehonic napřáhnul, ne moc, nechtěl překonat rekord, a hodil kousek tyčinky tak deset metrů před sebe. Odnikud se najednou objevila ještěrka, dlouhá tak třicet čísel, z toho polovinu tvořil ocas, lapla čokoládu do tlamy a spěchala s ní pryč, směrem dál do pustiny.

„Viděla jste?“

„Ochočil jste si zvířátko?“ zeptala se Zpěvačka posměšně.

Manažer si povzdechl. „Tak fajn, ještě jednou. Dívejte se na to, odkud se ta ještěrka objeví.“

„Odkud by se měla...“

„Prostě se jenom dívejte. Pořádně,“ doporučil ženě rázně, ulomil druhou třetinu tyčinky a hodil. Znovu se odnikud objevila ještěrka, klidně mohla být úplně stejná jako ta předchozí, ale v rychlosti se to nedalo poznat. Do tlamy chytila sladkost a pelášila s ní směrem, kterým utekl plaz první.

„Ještěrka Schreiberova,“ zamyslel se Manažer nahlas. Pak dodal: „Už jste si všimla, odkud ještěrka vyběhla?“

„Já nevím,“ vrtěla trochu zmateně hlavou Zpěvačka. „Připadalo mi to jako, jako kdyby se objevila najednou, zničehonic, ale to je...“

„Přesně tak,“ nenechal ji Manažer domluvit. Obrátil se na dámu bez úsměvu. „Ta ještěrka se tam objevila zničehonic.“

„To je přece naprostá hloupost,“ řekla Zpěvačka rázně. „Jak by se tam mohla objevit jen tak, zničehonic.“

„Jiné vysvětlení?“ dával jí Manažer prostor k přednesení alternativ, k čemuž se však Zpěvačka moc neměla.

„Nejspíš vyskočila ze země,“ zkusila nakonec, i když její hlas prozrazoval, že sama vkládá v tuhle variantu pramalou důvěru.

„Nebo se schovávala za tím malým kamenem, co?“ popíchoval ji Manažer, ale na jeho tváři úsměv stále neměl místo.

„Nechte toho. Co to tedy je?“

„Tak to je otázka, na kterou bych taky rád znal odpověď.“

„Zkuste to ještě jednou,“ požádala Zpěvačka.

Manažer se nerozmýšlel a hodil poslední kus tyčinky. Dopadl na zem a v tu chvíli se na písku objevila třetí ještěrka Schreiberova, která se svou kořistí upaloval daleko. Zpěvačka se za mizející ještěrkou dívala bez mrknutí oka.

„To není možné,“ snažila se držet staré teorie.

„To bych netvrdil. Přijde mi to jako nezvratný důkaz. Navíc, jaká je pravděpodobnost, že se tohle stane třikrát po sobě.“

„Já...“

„Jen řečnická otázka,“ uklidňoval ji Manažer. „Ta pravděpodobnost je jednoduše mizivá.“

„Ta ještěrka tam prostě najednou byla,“ vydechla Zpěvačka omámeně.

„Přesně tak,“ souhlasil Manažer. „To jsem se vám celou dobu snažil ukázat.“

„Jenže co to znamená?“ žadonila starší dáma po odpovědi. Její tvář doslova prosila po tom, aby jí to vysvětlil. Najednou vypadala o něco mladší. Manažer se na ni podíval v trochu jiném světle. Uvědomil si, že tohle je opravdu ten jediný člověk, s kterým tu může nějak vycházet. A kterého bude moct dobře ovládat, pokud se nenechá příliš unést.

„To budeme muset zjistit.“

Zpěvačka se objala rukama a zachvěla se. „Jde z toho na mě zimnice.“

„Nechte to být,“ mávl Manažer rukou, „ale dívejte se kolem. Podobné úkazy... no myslím, že jich tu bude k vidění ještě dost.“

Žena se nedokázala pohnout a jen sledovala obzor, jestli se třeba neobjeví další ještěrka, nebo jiné zvíře. Tři ještěrky už dávno neviděla, zůstala po nich jen prachová cestička, nyní již také téměř neznatelná. Před ní se rozprostírala planina tak jednotvárná a tak neživá, až to v ní vzbuzovalo pocity ztracení. Ocitla se na tom nejzapadlejším koutku světa, kde ani lišky nedávají dobrou noc, protože tu nežijí. Nejen lišky. Nic tu nežije. Jenom písek, kamení a podivní lidé, kteří jsou pro ni stejně příjemní jako jedinci degenerovaní incestními vztahy. Ani trochu se jí tohle místo nezamlouvalo, a to se ještě nedověděla, že tu budou muset strávit víc jak jeden den, žádných pár hodin.

Manažer Zpěvačce zničehonic položil ruku na rameno.

„Co to děláte?“

„Nejsem zrovna utěšovací typ,“ přiznal a ruku stáhl.

„To je dobré. Děkuju,“ vyjádřila svůj vděk letným úsměvem. Kdyby chtěla a vrátila se do šoubyzny, právě tenhle úsměv by jí mohl pomoci prorazit nejen mezi jejími vrstevníky, ale i u mladších posluchačů. K návratu se však nikdy neodhodlala. Její život takový, jaký byl, se jí líbil. Alespoň do té chvíle, než šlo všechno do háje.

„Tenhle... tahle Cesta je docela záhada, nemyslíte?“ zeptala se svého společníka.

„Záhada? Tohle slovo nemám rád. Nic není záhada. Všechno je možné vysvětlit. Jenom potřebujeme ty správné informace. Pak už je všechno jasné,“ vysvětloval Manažer jako profesor, který studentům přednáší nesmírně jednoduchou látku. Alespoň to si on myslí, ale oni mají pocit, že je jim vysvětlována teorie relativity.

„Já tyhle informace tedy nemám.“

„Každý je má,“ odbyl ji Manažer snadno. „Jen většina z nás není schopna je vnímat. Jsme slepí, ať už slyšíme jen to, co slyšet chceme, anebo proto, že je nám to prostě jedno. Kolem nás je tolik informací, tolik důležitých okolností, které bychom měli poznat, rozebrat a pochopit, ale to je moc práce. Lidé se na to radši vykašlou, než aby si tímhle zatěžovali hlavu. Jenom si neuvědomují, o kolik by byl jejich život snazší.“

„Váš život je proto snazší?“

Manažer pokrčil rameny. „Vy si to možná nemyslíte, ale ano. To, jak se člověk chová ke druhým, to je jedna věc. Na tom mi nesejde. Vám ostatním ano, a to vás omezuje. Já jsem ale díky svému přístupu získal už tolik informací o vás všech, že byste se nejspíš všichni hodně divili.“

„Vytahujete se.“

„Myslíte?“

Místo odpovědi se Zpěvačka zeptala: „Jak jste vlastně věděl, že se to stane?“

„Vím spoustu věcí,“ vyhnul se Manažer přímé odpovědi, s kterou se Zpěvačka rozhodně nespokojila, ale přijala ji. Prozatím. „Co jste myslel tím, když jste řekl... když jste se mě zeptal, kolik jich bylo. Těch mladých mužů?“

„Mladíků?“

„Ano, těch.“

„Někdo by možná řekl zajíců,“ neodpustil si Manažer.

„Vážně vám je jedno, jak se k lidem chováte?“ stiskla Zpěvačka rty pevně k sobě.

„Jedno? Vůbec ne? Moje chování je naprosto úmyslné a cílené.“

„I tohle?“

„Samozřejmě,“ ujistil ji Manažer. Aniž by si to uvědomovali, oba sledovali krajinu před sebou, i když už neměla, co by jim pověděla. Ještěrky utekly a zůstal naprostý klid. Jako kdyby se dívali jen na pouhý obraz nehostinné krajiny, obraz bez nápadu a myšlenky, dílo amatérského impresionisty.

„Co všechno víte?“ vrátila se Zpěvačka rovnou k tématu. „Co všechno víte o těch mladících?“

„Myslíte si, že můžu vědět všechno?“

„Záhady! Popíráte je a přitom kolem sebe stavíte tyhle podivné hradby!“ vyčetla mu. Dívala se na Manažera mírně zdola, protože byla přece jen o něco menší. Manažer se na ni ani neotočil. Krajina před ním, ač nudná a jednotvárná, mu nejspíš připadala zajímavější než obličej stařeny.

„Informace je ten nejcennější statek na světě. Když máte informace, máte všechno. Téhle svojí zásady se musím držet zuby nehty.“

„Anebo se jenom schováváte za řeči, i když ve skutečnosti jste neschopný.“

„Budeme si hrát se slovíčky?“

„Vyhrála bych?“

„Ne.“

„Nechápu to,“ zavrtěla Zpěvačka hlavou.

„Tohle místo,“ ukázal směrem do pustiny, „anebo to, že vás přes svou nesnesitelnou sebestřednost stále přitahují?“

„Já jsem neřekla, že mě přitahujete. Nejste zrovna můj typ,“ ohradila se Zpěvačka.

„Nemluvil jsem o tom, že vás přitahují fyzicky,“ usmál se Manažer spokojeně.

„Jak můžete...“ stiskla ruce pevně, že vypadala jako šprt, který se chce na dvorku postavit všem klukům, co mu někdy strčili hlavu do záchodu. Nemá šanci, ale stejně to chce zkusit, alespoň jednou se vzepřít tomu nesnesitelnému útlaku, tomu neustálému potupování své osoby.

„Protože vím. Vidím vám do hlavy.“

„Ne, nevidíte.“

„Samozřejmě, že nevidím, myslím to obrazně.“

„Nemůžete mi vidět do hlavy.“

„Lidé jsou různí, ale stejně najdete podobnosti. Dokážu vám říct, kdo jste jenom z toho, jak se oblékáte, z toho, jak chodíte, jak se tváříte. Jak jsem vám říkal, na všem záleží. Nejen na tom, co je kolem nás, ale i na tom, jak se chováme.“

„Nemůžete vědět všechno,“ vrtěla Zpěvačka přesvědčeně hlavou.

„Jistě, všechno ne, ale vím toho dost.“

„Přesvědčte mě,“ pozvedla Zpěvačka odhodlaně hlavu.

„Vážně o to stojíte? Nejsem nejlaskavější člověk.“

„Už jsem si všimla.“

„Jak chcete,“ nesnažil se Manažer ze soucitu vycouvat. „Zakládáte si na tom, jak vypadáte. I když je vám přes šedesát, dost přes šedesát, vypadáte tak o deset let mladší. Nejspíš se tak i cítíte. Všechny ty látky, které do sebe necháváte píchat, vás určitě mírně umrtvují. Asi si ani neuvědomujete, jak směšně bude vypadat váš obličej za deset let. Všechnen ten botulotoxin ho tak vyhladí, že budete jak křeček před zimou. Každý nedostatek svého těla se snažíte zakrývat. Docela se divím, že jste se nešla namalovat, ale předpokládám, že je to tím horkem, které tedy panuje.“

Zpěvačka zarytě mlčela a napjatě naslouchala.

„Rukavice v dnešní době nosíte proto, že zakrýváte stařecké skvrny, kterých už není tak snadné se zbavit. Je to i celkem finančně náročné a vzhledem k tomu, že už nějakou dobu nezpíváte a vaše písničky se zase tolik nehrají, budou vám peníze docházet. Manžel mohl být bohatý, ale to, že nenosíte prstýnek, nebude proto, že byste ho ztratila, na to jste moc upjatá.“

„Upjatá,“ odfrkla si Zpěvačka tiše. „O upjatosti mi povídejte.“

„Nejsem upjatý,“ nesouhlasil Manažer. „Na vás je to ale patrné na první pohled. Nechcete se prodávat snadno. I když máte jisté přednosti, nebo jste je alespoň měla, tělo prostě stárne a vaše prsa jsou dle mého názoru nadále přírodní, odmítáte ze sebe ukázat byť jen kousek kůže, který není nutné odhalovat. Dekolt vám nic neříká, raději volíte šaty, které nosívala moje babička v neděli do kostela.“

„Jsem stará žena.“

„Jste, o tom se nehádám, ale není to v souladu s tím, jak dobře se snažíte stále vypadat. Nechcete přitahovat pozornost, ale přesto se stále snažíte držet v dobré formě. Chcete být hezká.“

„Každá žena chce vypadat hezky. I tak stará žena jako já.“

„Ne každá pro to volí plastické operace obličejů,“ prohlédl si ji od kotníků po ramena. „A liposukci. To nemluvím o injekcích, masážích a možná, co já vím, klystýrech. Na první pohled vypadáte zdravě. Nebudete jíst tučná masa, spíš hodně zeleniny, ale vegetariánka nejste. Řekl bych, že jste docela ohebná, ale potřebujete pravidelně cvičit. Pohybujete se nadále s grácií, není vidět, že byste trpěla nějakou bolestí, která by vás omezovala.“

„To si jenom myslíte!“

„Ne, nemáte žádnou bolest, která by byla skutečně nesnesitelná. Každý máme svoje bolesti. I mladí. Některé se ale projeví na tom, jak stojíte, jak chodíte, jak podáváte ruku, jak sedíte, jednoduše jak se hýbete. Nebo nehýbete. Fyzicky jste na tom dobře, lépe než většina žen ve vašem věku. Jste velmi pyšná, na svůj hlas. Říkáte, že jste dlouho nezpívala, ale to platí jen pro publikum, zpíváte každý den. Chcete se slyšet. Zpíváte i při sexu, nebo před ním. Vzrušuje vás to.“

„To snad...!“ zhrozila se Zpěvačka. „Tohle přece nemůžete vědět!“

„Mám přestat?“

Zhluboka dýchala. Nemohla věřit tomu, co všechno jí řekl. Nemohla věřit tomu, že toho tolik ví. Všechno, co řekl, všechno, do jediného detailu, je pravda. Jako kdyby jí seděl v hlavě a prohlížel si vzpomínky a myšlenky. Co když... Zpěvačku napadaly už skutečně šílené možnosti, ale copak právě neviděla, jak se odnikud vzala ještěrka a zase zmizela? A on to věděl. Věděl to dopředu. Co když čte myšlenky? Co když má nějakou tu podivnou schopnost, co někdy viděla v těch praštěných filmech, co měl... co měl tak rád Steven. Všechno je přece možné, ne? Z nebe přší ptáci, hyeny nosí masky a ona má sny o tom, jak si ji bere hyení král. Proč by vedle sebe nemohla mít člověka, který jí doslova vidí do hlavy?

„Přestaňte.“

„A povíte mi, jak to bylo s těmi mladými muži.“

„Co chcete vědět?“

„Proč?“

„Co proč?“ nerozuměla otázce. Přijala cigaretu, kterou jí Manažer nabízel. Jako kdyby dokázal vycítit i ten pravý moment na to, kdy si ona chtěla zapálit. Teď zrovna cigaretu potřebovala. Možná dvě.

„Proč jste je tak chtěla?“

„Copak si to nedokážete odvodit sám? Když jste tak dokonalý myslící... organismus.“ Chtěla říct stroj, ale jenom by ji opravil.

„Pochopil bych to, kdybyste s tím začala později, až když by mu bylo okolo čtyřiceti, to už by na něm bylo vidět, že už skutečně není mladý. Jenže vy jste s nimi začala... kdy? Rok po svatbě? Možná méně, ne?“

„Můžu mluvit upřímně?“ zeptala se Zpěvačka roztřeseným hlasem.

„K tomu nepotřebujete moje svolení.“ Manažer si nezapálil, i když mu ještě dost cigaret v krabičce zbývalo.

„Jak kurva tohle můžete vědět?!“

„Opravdu tím chcete procházet? Nerad vysvětluji, jak všechno vím. Je to jako prozrazovat část kouzla. Ale kdybyste chtěla, řeknu vám to.“

„Proč byste to dělal, proč byste se odhaloval?“

„Protože jste jediný člověk, s kterým tady můžu klidně mluvit. Nebo alespoň mluvit tak, abych si nepřipadal jako zaměstnanec ústavu pro slabomyslné.“

„To je na vás,“ řekl Zpěvačka zaraženě, „až nějak moc upřímné.“

„Konstatuji holý fakt.“

„Do-dobře,“ zavrtěla Zpěvačka hlavou, vědoma si toho, že právě slyšela větu, kterou by si od Manažera – a že ho nezná příliš dlouho – nikdy neobjednala s tím, že by ji skutečně dostala.

„Je tohle důvod, proč jste tady?“ zeptal se a znovu hleděl před sebe, tentokrát s očima mírně přivřenýma. Nebylo to proto, že by mu do obličeje svítilo slunce, nebo ho jakkoli oslňovalo, ale na chvíli se mu zdálo, že možná tam, někde v dáli před sebou, přece jen něco zahlédl.

„Co by měl být ten důvod?“ nechytala se Zpěvačka, která si vedle Manažera začínala připadat trochu hloupě. Musel být minimálně o dvacet let mladší, ale jako kdyby ona byla školačkou, vedle které stojí její otec, nebo prostě někdo dospělý, se zkušenostmi, který toho zažil mnohem víc, ale hlavně rozumí tomu, jak to chodí. Mluvil a ona vlastně ani nevěděla o čem, i když měla pocit, že by to vědět měla. Připadala si s ním trochu ztracená. Manažer ji však vždycky dokázal vyvést ven, na světlo. Jako malá holka, která se ztratí v lese a kterou zachrání myslivec.

„Rozpad manželství, odchod manžela. Je tohle důvod, proč jste se vydala na Cestu?“

Mluvil tak klidně, tak dokonale rozumně. Jako kdyby ani nenarážel na ty nejzásadnější okamžiky jejího života, které ji potkaly v několika posledních letech. Procházela tak komplikovaným obdobím, že byt' jediná vzpomínka ji dokázala uvrhnout do hluboké deprese. Tenkrát se málem pokusila zabít. Několikrát. Myslela, že život nemá smysl. Navíc s jejím věkem skutečně přestával smysl mít. Dostala se z toho. A on jen řekne odchod manžela, jako kdyby tím pokryl všechno, co se tenkrát stalo, jako kdyby tím spojením dokázal vyjádřit všechnu bolest, všechn smutek, vztek i nenávisť.

„Vy víte, proč jste tady? Znáte jeden konkrétní přesný důvod, proč jste se na tuhle Cestu vydal?“ odpověděla mu otázkou.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Samozřejmě, že ne. Najednou jsem tady. Asi mě k tomu vedlo všechno, co jsem ve svém životě udělal. Jako kdyby to bylo předurčeno.“

„Nevěřila bych, že pronesete něco takového,“ utahovala si z Manažera.

„Ani já ne, ale některým věcem prostě porozumět nedokážu, ať se snažím, jak chci. Musím prostě přijmout, že jsou takové, že se dějí v takovém pořádku a že já jsem jejich součástí. Uvědomujete si, že my se tou Cestou necháváme vést? My tady nemáme vlastní iniciativu.“

„Jak to myslíte?“ Znovu se nestihla zařadit do správného směru, znovu ji nachytil na švestkách. Mluvil a slova z něj plynula naprosto přirozeně, jako kdyby to tak mělo být, ale ona jejich význam skládala dohromady jen pozvolna, s jeho vydatnou pomocí.

„My se jenom vezeme. Ani jednou jsme nezasáhli, abychom změnili směr.“

„Nevíme, kde pořádně jsme. Řidič to ví.“

„Ano, podle všeho ano. Ale jen tak jsme vložili svůj život do rukou naprosto neznámého... člověka.“ Udělal před posledním slovem pauzu, které si Zpěvačka ani nevšimla. „Jako kdybychom zapomněli na všechno základní, co v nás je, na pud sebezáchovy, na snahu přežít. Prostě se jenom vezeme a chceme vědět, co bude na konci Cesty.“

„Tak jednoduché to ale není.“

„Ne, to není, ale přesto jsme se částečně odevzdali. A to se mi moc nelíbí. Mechanik mi řekl, že tu budeme muset zůstat přes noc,“ pronesl Manažer konečně tu zásadní větu.

„Ale to přece...“ zhrozila se Zpěvačka. Gestem ruky ji umlčel.

„Nemáme na výběr. Další věc, kterou neovlivníme. Prostě tu budeme muset zůstat, a když budeme mít štěstí, můžeme se vydat dál zítra. Pokud dorazí správné součástky. Tady na tom místě...“ mávnul kolem sebe, „tady to vypadá, že nic nedorazí včas. Možná nedorazí vůbec nic.“

„Musíme odsud vypadnout co nejdřív,“ žadonila Zpěvačka, jako kdyby přeslechla, co před chvílí Manažer řekl.

„Protože to tu nesnášíte, já vím.“

„Ano, nenávidím to tu. Copak jsem vám to neříkala?“

„Tohle není jen obyčejná nechut' k lidem z nižší třídy. Vám se něco stalo. Něco v minulosti, co vás tolik ovlivnilo.“

Zpěvačka zpozorněla. „Ne, nic takového není.“ Očividně lhala, ale Manažer se tentokrát nehodlal do jejího života navážet. Všechna její tajemství odkryje, když se mu zachce, ale co by to bylo za zábavu, kdyby zjistil všechno tak brzy?

„Dobře,“ reagoval na její zapření jednoduše a ani Zpěvačka sama nevěřila, že je mu to úplně jedno. „Měli bychom se asi vrátit,“ dodal ještě jakoby nic.

„Proč? Co se děje?“ Když něco takového řekl, Zpěvačka pochopila, že to neříká jen tak, protože má chuť na kávu.

„Něco se blíží,“ odpověděl poměrně nejednoznačně.

„Já nic... Další ještěrky?“

„Ne, tam na obzoru,“ ukázal kamsi před sebe, dost neurčitě.

Zpěvačka chvíli sledovala obzor, snažila se nalézt očima něco, co by jen trochu vybočovalo z normálu. Když už chtěla říct, že nic nevidí, uvědomila si, že barva na obzoru je zvláště proměnlivá. Jako kdyby byla modrá, ale najednou se měnila na jinou, snad trochu naoranžovělou. Ne v celé své šíři, ale na různých místech. „Co to je?“ přivírala oči, ale již nesloužily tolik, jak by potřebovala. Uvědomila si, že v ruce drží zbytek cigarety, který už jenom doutnal. Odhodila špaček, ani nesledovala, kam dopadl. Jinak by si hned všimla, jak ho písek pohltil. Manažerovi to neušlo a trochu ho to znepokojilo. Nic neřekl.

„Nevím, ale tady, v těchto místech... tipoval bych, že nic dobrého.“

„Myslíte, že je to... jako kdyby tam něco rostlo.“

„Něco, asi ano. Měli bychom to říct ostatním.“

„Co, že o ně máte takovou starost?“

„Potřebujeme je, abychom se všichni dostali na konec Cesty.“

Zpěvačka jen přikývla. Otočili se k podivnému horizontu zády a vraceli se do jídelny.

„Divné místo,“ zopakovala několikrát Zpěvačka.

„Měla byste si s sebou vzít svůj text,“ ukázal na kus papíru na stolku, kde Zpěvačka prve seděla.

„Aha, jistě,“ došla si pro papír a dala si ho do své příruční kabelky. „Na co jste tam vlastně vzpomínal, než jsem přišla?“

„Jedna dětská vzpomínka,“ odvětil Manažer skoupě.

„Nějaká zlá?“

„Vlastně asi ano,“ potvrdil, což představovalo velkou dávku vstřícnosti. „Každý máme nějakou vzpomínku, která nás hodně ovlivňuje.“

„Co to je za vzpomínku?“ ptala se Zpěvačka. Místo toho, aby se vrátili do jídelny, postávali a hleděli na sebe. Manažer si uvědomil, že tohle je příležitost k tomu se ženou sblížit. Anebo naopak k tomu, aby ji od sebe zase odradil. Rozhodl se pro první možnost. Dá jí naději, že mohou mít přátelský vztah.

Manažer Zpěvačce vzpomínku odvyprávěl.

„Ale vždyť to vůbec není špatná vzpomínka!“ vyčetla mu, kdy skončil. „Co je na ní špatného?“

„Přijdu vám jako člověk, který by dával najevo své emoce?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou bez přemýšlení.

„Přesně tak.“

„Takže?“

„Co takže?“

„Jak s tím souvisí ta vzpomínka?“

„No, asi tak, že jsem se nakonec rozhodl matčinu radu neuposlechnout.“

„Vy jste mi tedy taky vypravěč,“ protočila Zpěvačka oči.

„Ne, nebyl to zajímavý příběh, ale chtěl jsem vám ukázat, že jsem taky jenom člověk, že jsem vyrostl z obyčejného urvaného dítěte. Nejsem ničím výjimečný od ostatních, mám stejný start, jako kdokoli z vás.“

„Ale dost dobře si uvědomujete – a dáváte to také najevo –, že jste vyrostl v něco lepšího než my ostatní.“

„Každý si vybíráme svou Cestu,“ nadhodil Manažer.

„Tomu opravdu věříte?“ pozvedla Zpěvačka obočí.

„Jistě,“ odpověděl, ale ona si toho všimla. Toho drobného zaváhání před odpovědí, jako kdyby přece jen přiznával, nikoli veřejně, že nejsme takoví, jací chceme být, ale jsme takoví, jak se vyvineme. Nejsme sami tím jediným faktorem, který nás utváří.

„Půjdeme tedy dovnitř?“ navrhla Zpěvačka pomalu. Ne proto, aby její slova pochopil, ale proto, že se jí ta představa hnusila. Zpátky k těm zpoceným lidem, lidem, co jí nesahají ani po špičky jejich bot. Nikdy by na takové boty neměli.

„Budete to s nimi muset zvládnout.“

„Bude mi ctít,“ zatvářila se sarkasticky.

Manažer jí nabídl rámě.

„To myslíte vážně?“ vyvalila oči.

„Taková nabídka se neopakuje.“

„Tím si jsem naprosto jistá,“ ušklíbla se a ruku do přichystané paže vložila.

„Vypadají, že si rozumí,“ pronesla Blondýna, která už Manažera a Zpěvačku nějakou dobu pozorovala. „O čem si tam spolu asi tak dlouho povídají?“

„To nevím,“ odvětil Řidič, který i řečnickou otázku považoval za hodnou odpovědi. „Ale jak jsem říkal, čeká nás toho na Cestě ještě dost. S každým se dostanu pokaždé jinam, někdy vystupují lidi dřív, někdy později. Prostě záleží...“

„A co, že je další zastávka?“ přerušila ho Blondýna, protože ho nějakou chvíli neposlouchala, ale právě tahle informace ji docela zajímala.

„Další?“ zamračil se Řidič. „No, jak jsem říkal. Čeká nás přejezd přes Velkou přehradu, místní jí říkají Giganta, no a potom Mahkra, to je takové podivné sídlo, samá špičatá vížka a podobně. Není to zrovna pěkné místo, ale vyhnout se mu nedá.“

„Mají tam obchody?“ zajímala se Blondýna.

Řidič se trochu překvapeně podíval na Gonzáleze. Ten přikývl. Servírka zatím ledabyle otírala stoly. „Ano, myslím, že mají,“ dodal nakonec Řidič.

„Tak to je hlavní,“ tetelila se Blondýna. „Jestli tam mají obchody, tak moc víc nepotřebuju. Holka si musí nakoupit nějaké pořádné oblečení, když s sebou nic nemá.“

„Tohle vám sluší,“ zaslíntal Mexičan.

„Díky,“ mrkla na něj Blondýna, dnes již po několikáté. Pořád v sobě živil naději, že ji uvidí i bez oblečení.

Zvonek nade dveřmi zacinkal.

„Něco se sem žene,“ začal Manažer rovnou.

„Něco se sem žene?“ podivil se Řidič, jako kdyby špatně rozuměl.

„Co se sem žene?“ přidala se Blondýna.

„A jéje,“ protočil bulvy González.

„Víte, o co jde,“ konstatoval Manažer.

„Co to je?“ stála Zpěvačka vedle svého doprovodu. Vždyť Manažer o tomhle pořádně nic neříkal.

Všechny zraky se upřely na Gonzáleze. Ten se nadechoval k odpovědi, ale předběhla ho Drew, která za ním zrovna procházela: „Písečná bouře.“ Mexičan zase vydechl a viditelně splaskl.

„Písečná...“

Tentokrát nenechal Manažer domluvit Zpěvačku: „Vydrží tahle jídelna takový nápor?“ Zpěvačka musela uznat, že tahle otázka je mnohem praktičtější než její ujišťování se o tom, kdo co skutečně řekl.

Mexičan pokrčil rameny. „Zatím vydržela každou bouří. Ale budem se muset připravit. Zabednit okna, pořádně všude zavíít, ale tahle konstrukce je pevná.“

„Dá se tu pak vyspat?“ zajímal se ještě Manažer.

„Vzadu jsou matrace,“ ukázal Mexičan.

„Výborně. Měli bychom se dát do práce,“ rozhodl Manažer a všichni se dali do pohybu, i když nejprve poměrně nesourodého a neorganizovaného. Když vše kontrolovali, Manažer si teprve všiml, jak silná skla zde jsou a že jsou zapuštěná rovnou do několik centimetrů silné stěny. Budova by je měla ochránit. Někdo ji stavěl pevnou proto, že věděl, že zde hrozí písečné bouře. Věděl, že budou časté.

Přípravy jim netrvaly příliš dlouho, jídelna skutečně byla připravena. S tím, jak minuty ubíhaly, ubývalo i světla. Na horizontu se rýsovala obrovská hnědavá stěna, která se neustále blížila. Nechvátala, ale očividně měla namířeno rovnou k nim.

Nejprve se zvedal jemný prach, s ním poletovaly drobné kousky suchých rostlin. Jak se vítr zvedal, lítaly vzduchem i papíry. Ale ne podobizna politika, který chtěl, aby lidé volili menší zlo. Plakát držel pevně na místě, přilepený celou svou plochou. Po proschlé půdě začaly pochodovat i větší předměty. Všichni v jídelně začali cítit slabounké vibrace. Většina jich seděla kolem dvou stolů, na nichž Mexičan právě zapaloval svíčky. Elektřinu vypnuly, stejně by nejspíš vypadla.

Bouře nakonec dokázala zastínit slunce úplně a pohltila všechno, co se nacházelo kolem jídelny. Neviděli nikam.

Jediný Manažer postával u dveří a díval se na zuřící blizzard. Řítil se vzduchem jako mor, který se prožírá lidským organismem. Napadá všechny důležité orgány, rozlézá se po tkáních jako pavouci lezoucí po svých nitích, které by potřebovaly velmi vyspravit, protože se rozpadají pod každým dotykem. Jako kdyby se pod bouří prohýbal vzduch. Pod každým náporem šel k zemi, snažil se znovu postavit, ale byl opět sražen. Velký organismus všude kolem, a přesto poražený na hlavu. Manažer se neobával toho, co přinese vítr, ale ta Eduardova slova mu nedala spočinout. Mechanik se k nim nepřipojil a zůstal ve své opravně, jen za sebou zavřel chatrná vrata. Očividně neměl strach, že by se mohlo něco stát. Cadillac DeVille zavřel spolu se sebou.

„Dejte si pozor na emoce.“

Manažer moc dobře věděl, že emoce jsou zrádná věc. Rozhlédl se kolem sebe a nepochyboval o tom ani na chvíli. Stará ženská, co se může zhroutit ve chvíli, kdy jí vyskočí stařecká skvrna, zamindrákovaná Blondýna, která se tváří, že je všechno v pořádku, že nikde nejsou problémy, ale tam někde uvnitř, tam se užírá, uvědomuje si, jak zbytečná pro tenhle svět je. A pak Řidič. Muž, který své emoce pod kontrolou nemá ani trochu. Nemůže mít, protože v jeho případě ho kontroluje někdo jiný. Co když se něco stane? Co když se někdo z nich zhroutí? Ale proč by měl? Začíná příliš přemýšlet o věcech, které by normálně neřešil.

„Dejte si pozor na emoce.“ Ta věta mu zněla v hlavě pořád do kola. Ta věta, která v něm vzbudila tu poslední emotivní vzpomínku, která ho zasáhla na celý život. A možná ještě dál.

Tatínek se ten den vrátil z práce zase hodně pozdě. Chlapec přesto nespál. Ten den usnout prostě nemohl. Na chvíli se to podařilo, ale zdál se mu ošklivý sen a navíc se potřeboval napít. Vstal z postele, ale hned se zarazil. Uslyšel ho. Uslyšel tatínka. Když mluvil takhle nahlas, nebylo to dobré. Nikdy to nebylo dobré, když mluvil takhle nahlas. Znamenalo to jen jediné. Zlobil se. Moc se zlobil. Na maminku. Na syna se většinou nezlobil, i když i ten od

tatínka dostal nasekáno, když něco provedl. Jenže maminka, maminka nikdy nezlobila. Hoch nechápal, proč si to zasloužila.

„Cože? Jak jako odřel? Cos s ním do prdele vyváděla? To seš už tak pitomá, že se o něj ani nepostaráš?“

„Ale vždyť se nic nestalo,“ zněla maminka smířlivě, trochu se i usmívala, aby zabránila dalšímu výronu vzteku.

„Nic se nestalo?!“

„Děti se pokaždé odřou. Je to u nich naprosto normální. Podívej se na sousedovic Jeny. Ta je...“ Maminka větu nedokončila. Chlapec poznal proč. Protože ji tatínek uhodil. Do hlavy. Dal jí takovou facku, že se mamince to kousavé otočilo dozadu.

„Mě kurva nezajímá, co dělá ten spratek, mě zajímá, co děláš ty s naším klukem. Do prdele, já nechci žádnýho mrzáka!“

„Ale vždyť...“

„Co? Zase si myslíš, jak seš chytrá, co? Hovno seš! Pitomá krávo! Nemáš nic jinýho na práci. Jenom se o toho fakana starat. Nic jinýho, kurva! Člověk po tobě ani nechce, abys mu něco uvařila, ale ty stejně nejseš schopná se o to děcko postarat! Co jako bude příště, až se vrátím? Bude mu chybět prst? Nebo rovnou celá ruka? Kurva, ty mě sereš. Naprosto pitomá ženská. Pitomá a zbytečná!“

Chlapec stál přimražený ve dveřích svého pokoje. Nedokázal se pohnout. Tatínkův hlas, tak děsivě agresivní, mu nedovolil se hýbat. Vycítil, že něco přijde. Muselo to přijít. Něco velkého a zlého. Nedokázal si představit co, ale jeho tělo – jako kdyby bylo radiovým přijímačem – chytalo signál, který mozek nedokázal přesně rozšifrovat. Katastrofa na obzoru a on ani nezakoulel očima.

Maminka se rozbrečela. Slyšel ji, jak brečí. Snažila se to dusit, ale nepovedlo se jí to. Dralo se to z ní přesně tak, jak mu dopoledne říkala. Někdy je to uvnitř, ta bolest tak velká, že to prostě nejde zastavit. Musí to ven, všechno. Říkal si, že je to v pořádku, protože za pláč se nemusí stydět.

„Co řveš, ty krávo? Co tady kurva řveš?“

Maminka nereagovala.

„Myslíš si, že si tím pomůžeš, nebo co? Jenže já nejsem nějaký ten vysokoškolák, ten nabl, co se před tebou tak rádi vystavují. Já nejsem nějaký naivní debílek. Tak si ty svoje slzy laskavě strč do prdele!“

Maminka plakala dál.

Otevřela se dvířka ledničky.

„Seš hluchá, nebo co? Zavři tu hubu.“

Něco zacinkalo.

„Zmlkni sakra!“

Lehký syčivý zvuk.

„Tak drž už kurva hubu!“

Rána a rozbíjení skla. V chlapci by se krve nedořezal. Jenže zvuky ještě neustaly. Jako kdyby tatínek do maminky neustále mlátil. Pytel masa, který se otfásal pod údery. Ani jednou nevykřikla. Ani jednou. Snad nechtěla synka probudit. Kdyby jen věděla, že její snaha je zbytečná. Hekání se ozývalo, ale ani jeden výkřik. A pak ustalo i hekání.

Tatínek hlasitě oddechoval. Dlouho. Potom chlapec uslyšel, jak se otevírají domovní dveře. Rozběhl se do své postele a přetáhl přes sebe deku. Celou noc nezamhouřila oka. Ležel na posteli a bál se, že si tatínek přijde i pro něj. Nevěděl, jestli mu pomůže, když se zachumlá do deky. Ta fungovala na bubáky, to věděl, ale funguje i na tatínky?

Tatínek však nepřišel. A nepřišel už ani nikdy jindy.

Chlapec našel svou maminku ráno. Už jí nikdo nemohl pomoci. Až později se dověděl, že zemřela na mnohočetná vnitřní krvácení. Tatínek jí prokopl ledviny a ranou do hlavy jí

vlastní manžel způsobil silný otřes mozku. Lednička byla stále otevřená. Do rozlitého piva chlapec ráno stoupl, když se pokoušel maminku probudit. Nikdo nedokázal probudit, protože před tatínkem plakala.

„Tak drž už kurva hubu!“ znělo jako řev ďábla přímo z pekla. Vracel se často, i v pozdějším věku se chlapci vracel ve zlých snech.

Maminka plakala, a proto se jí stalo tohle. Plakala a už nikdy nic chlapci neřekla. Musela se splést, když mu říkala: „Za pláč se nemusíš stydět!“

Pokračování následuje 5. června 2013 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Ne, že bych nevěděl, co do devátého dílu dát, ale chtěl jsem se zaměřit na konkrétní postavy. Manažer a Zpěvačka mi učarovali, a proto jsem si řekl, že tohle bude díl jen o nich. Na pozadí podivnosti světa, v němž se ocitli, budu postupně rozvíjet jejich vztah, který skončí... Tak samozřejmě, že tohle neprozradím, ale rozhodně to nebude vztah snadný, nekomplikovaný. Otázka je, proč to Zpěvačku vlastně k Manažerovi tak táhne. Něco je v příběhu naznačeno, nebo přímo řečeno. Manažer je pro ni určitým způsobem neodolatelný. Snažím se, aby takový byl i pro čtenáře. Velmi nepříjemný člověk, který má však schopnosti a chování, s kterým je místy možné se ztotožnit, anebo v něm alespoň najít něco, proč stojí zato. Proto také úvod a závěr k tomuto dílu, které se poprvé výrazně vrací do minulosti.

Osobně mám podobné flashbaky, nebo návraty do minulosti, chcete-li, velmi rád. Něco to vypovídá o postavách. Zde se najednou o Manažerovi dovídáme něco strašně důležitého. Je otázkou, jaký to bude mít vliv na jeho další chování a jednání. Neříkám, že podobné flashbaky budou časté, ale sem tam se k nim asi uchýlím. Na další si ale počkáte. Mohu ale slíbit, že zde budou i celé příběhy, které se budou k postavám vracet ve flashbacích. Jeden se bude věnovat postavě, kterou máme v hlavě zatím jen jako Neznámého.

Ještě bych na tomhle dílu prezentoval jednu skutečnost, o které si myslím, že je poměrně zajímavá. Je spojená s psaním samotným. Když jsem napsal první verzi dílu, tak ještětěrka, co běhala pro čokoládu, byl ve skutečnosti leguán. Ale jak tak čas plyne, stanou se zajímavé věci. Den před tím, než jsem se vrhl na korekturu dílu, jsem se dověděl o tom, že existuje ještětěrka Schreiberova (*Lacerta schreiberi*, jejíž původní habitat je v severní části Španělska a Portugalska). Pro většinu lidí by to nic neznamenalo, ale kromě toho, že leguán je prostě fádni, německé jméno vědce, po kterém ještětěrka dostala jméno, je i příjmení mojí přítelkyně. Co tím chci prezentovat? Když píšete, nechte se ovlivnit světem kolem vás, i naprostými drobnostmi. I když to mnohým nic neřekne, ten příběh bude pro vás samotné hned o něco zajímavější, ještětěrčíjší.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 24. dubna 2013, když osmé „Slovo autora“ píše. Už nějakou chvíli jsem nic nového v „Cestě“ nenapsal, ale jsem si jistý, že její vydávání hned tak nepřestane.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/03/cesta-008/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>